

ΤΑΞΗ: Γ' ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ: ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΜΑΘΗΜΑ: ΑΡΧΑΙΑ

Ημερομηνία: Σάββατο 11 Μαΐου 2019
Διάρκεια Εξέτασης: 3 ώρες

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

B.1.α

- i. ΣΩΣΤΗ
- ii. ΣΩΣΤΗ
- iii. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΗ
- iv. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΗ
- v. ΣΩΣΤΗ

B.1.β.

Ο Αριστοτέλης στην προσπάθειά του να διερευνήσει τη φύση της αρετής εμφανίζεται διαλλακτικός και συγκαταβατικός. Θεωρεί ότι στην πορεία της εξέτασης μπορεί να τροποποιήσει ή να συμπληρώσει τις θέσεις του και για τον λόγο αυτόν αποστασιοποιείται από κάθε δογματική τακτική. Στο α' απόσπασμα από τα *Ηθικά Νικομάχεια* ο Αριστοτέλης χρησιμοποιεί δευτερεύουσα υποθετική πρόταση («*Εἰ δὴ...*»), δηλώνοντας ότι ακόμη βρίσκεται στη μελέτη του θέματος και στην αναζήτηση της αλήθειας. Στη συνέχεια, στην ανεξάρτητη πρόταση που ακολουθεί χρησιμοποιεί δυναμική ευκτική («*ἂν εἴη*»), έγκλιση που δηλώνει γεγονός πιθανό, δυνατό να πραγματοποιηθεί και όχι βέβαιο και οριστικό. Εξάλλου το είδος που σχηματίζει ο υποθετικός λόγος στο συγκεκριμένο χωρίο είναι η «απλή σκέψη του λέγοντος», μία άποψη, δηλαδή, που επιδέχεται μετατροπές ή βελτιώσεις. Με τη χρήση αυτών των εκφραστικών τρόπων ο φιλόσοφος διαμορφώνει μία μέθοδο επιστημονικής εξέτασης του θέματος χωρίς να ανάγει –τουλάχιστον ακόμα- τις απόψεις του σε αδιαμφισβήτητη και αναντίρρητη αλήθεια .

B.2.

Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, κάθε μέγεθος συνεχές και γι' αυτό άπειρα διαιρέσιμο μπορεί να χωριστεί, μεταξύ άλλων, χάρη στη διαιρετότητά του, είτε σε δύο άνισα μέρη («*τὸ μὲν πλεῖον τὸ δ' ἕλαττον*») είτε σε δύο ίσα («*ἴσον*»). Η

διαίρεσή του με τον δεύτερο τρόπο θα μας δώσει το «μέσον» του. Στη συνέχεια, ο φιλόσοφος επισημαίνει ότι η διαίρεση αυτή μπορεί να γίνει είτε σε σχέση με το ίδιο το μέγεθος («κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα»), δηλαδή με κριτήρια αντικειμενικά, που προσδιορίζονται από τη μαθηματική επιστήμη, είτε σε σχέση με τον άνθρωπο («πρὸς ἡμᾶς»), δηλαδή με κριτήρια υποκειμενικά, που προσδιορίζονται από τις εκάστοτε συνθήκες, περιστάσεις αλλά και τις ανάγκες και τις ιδιαιτερότητες του κάθε ατόμου. Στην πρώτη περίπτωση, το αντικειμενικό μέσο είναι αυτό που απέχει ίσο αριθμό μονάδων από τα δύο άκρα. Είναι σταθερό και αμετάβλητο και ίδιο για όλους τους ανθρώπους. Ο προσδιορισμός του προκύπτει από παρατηρήσεις, μετρήσεις, αριθμητικά δεδομένα, από επιστημονική δηλαδή γνώση («λέγω δὲ τοῦ μὲν πράγματος μέσον τὸ ἴσον ἀπέχον ἀφ' ἑκατέρου τῶν ἄκρων, ὅπερ ἐστὶν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πᾶσιν»). Στη δεύτερη περίπτωση, το υποκειμενικό μέσο είναι αυτό που δεν θεωρείται ούτε πάρα πολύ ούτε πολύ λίγο, δηλαδή αυτό που δεν είναι λιγότερο ή περισσότερο από αυτό που «πρέπει» (τὸ δέον) και αυτό που χρειάζεται κάθε άνθρωπος σε κάθε περίπτωση, ώστε να βρίσκεται σε ισορροπία. Το υποκειμενικό μέσο δεν είναι σταθερό, δεν είναι ίδιο για όλους και σχετίζεται με τον άνθρωπο και τα προσωπικά του κριτήρια (φύλο, ηλικία, κατάσταση, ιδιοσυγκρασία). Η έννοια του μέσου στον άνθρωπο δεν ορίζεται με αντικειμενικά αριθμητικά δεδομένα, αλλά υποκειμενικά: ο άνθρωπος το προσδιορίζει με τη χρήση της λογικής, της φρόνησης, συνεκτιμώντας ποικίλους αστάθμητους, μεταβλητούς και διαφορετικούς σε κάθε περίπτωση παράγοντες, όπως τις ιδιαίτερες ανάγκες του, τις περιστάσεις, την εποχή, τον τόπο ή τα κοινωνικά πρότυπα («μέσον πρὸς ἡμᾶς δὲ ὃ μήτε πλεονάζει μήτε ἐλλείπει· τοῦτο δ' οὐχ ἓν, οὐδὲ ταῦτὸν πᾶσιν»).

B.3. Στο χωρίο «ἢ δ' ἀρετὴ πάσης τέχνης ἀκριβεστέρα καὶ ἀμείνων ἐστὶν ὅσπερ καὶ ἡ φύσις» ο Αριστοτέλης συσχετίζει τις έννοιες τέχνη (η οποία εδώ ταυτίζεται με τον όρο «ἐπιστήμη»), φύση και ἀρετή και διαπιστώνει ότι έχουν ένα κοινό γνώρισμα αλλά και διαφορές. Το κοινό τους γνώρισμα είναι ότι και οι τρεις έχουν τη δυνατότητα να δημιουργούν μορφές, έχουν δηλαδή μορφοπλαστική ή μορφοποιητική δύναμη. Η διαφορά τους έγκειται σε τι δίνει μορφή η καθεμιά. Έτσι, λοιπόν: α) η τέχνη μορφοποιεί το υλικό της, β) η ἀρετή δίνει μορφή στην προσωπικότητα του ανθρώπου και γ) η φύση δημιουργεί κι αυτή τις δικές της μορφές. Παράλληλα, ο φιλόσοφος επιχειρεί να ιεραρχήσει τις τρεις αυτές έννοιες. Έτσι, κατ' αυτόν, η φύση είναι ανώτερη από την τέχνη, γιατί κάθε φυσικό ον έχει τάση προς την τελειότητα. Από τη στιγμή δηλαδή που γεννιέται και αυξάνεται, οδηγείται, ανεξάρτητα από τη θέλησή του, στο «τέλος», στην τελειότερη μορφή του. Αντίθετα, τα έργα τέχνης είναι σταθερά και αμετάβλητα και δεν τείνουν πουθενά. Ο Αριστοτέλης αναφέρει: «ο σκοπός και το ωραίο είναι σε μεγαλύτερο βαθμό παρόντα στη φύση, παρά στα έργα της τέχνης» (Περὶ ζώων μορίων, 639b, 19-21). Εξάλλου, όπως διαπιστώνει και

ο Ασπάσιος, ο σχολιαστής του Αριστοτέλη, «μιμείται γὰρ τέχνη τὴν φύσιν» (= η τέχνη μιμείται τη φύση), γι' αυτό και είναι κατώτερη αυτής. Από την άλλη, η αρετή είναι ανώτερη και από τη φύση και από την τέχνη, γιατί μορφοποιεί στην ουσία του τον άνθρωπο και αποτελείύψιστη έκφανση της μεσότητας. Όπως, μάλιστα, αναφέρει και ο Ασπάσιος, η αρετή είναι ανώτερη από την τέχνη, γιατί η αρετή είναι «τελειότητας φύσεως και κατωρθωμένη φύσις», δηλαδή μια φυσική ιδιότητα με επιτυχία οδηγημένη στον σκοπό της. Από τα παραπάνω γίνεται αντιληπτό ότι, για τον Αριστοτέλη, ανώτερη όλων είναι η αρετή, ακολουθεί η φύση και τελευταία στην ιεράρχηση έρχεται η τέχνη: Αρετή > φύση > τέχνη.

B.4.

- i. Ο Αριστοτέλης καταγόταν από **τα Στάγειρα**.
- ii. Όταν ήρθε στην Ακαδημία για να σπουδάσει ο Αριστοτέλης, τη διεύθυνση των σπουδών είχε ο **Εύδοξος**.
- iii. Όταν επέστρεψε ο Αριστοτέλης από τη Μακεδονία το 335 π.Χ. δίδασκε **στο Λύκειο**.
- iv. Ο Αριστοτέλης μετά τον θάνατο του Αλεξάνδρου κατηγορήθηκε, επειδή **έγραψε παιάνα για έναν κοινό θνητό**.
- v. Ο Αριστοτέλης διεκρίνε ένα μέρος της ψυχής που μετέχει και του *άλόγου* και του *λόγον έχοντος* μέρους της. Το μέρος αυτό **έχει σχέση με τις ηθικές αρετές**.

B.5.α.προτιμῶ: **αἰρεῖται**θέω: **δραμεῖν**κελεύω: **προστάζει**ἥττον: **ἔλαττον**βιβρώσκω: **φαγεῖν****B.5.β.**ἐπακρο: **ἄκρων**τάγμα: **προστάζει**παραθετικά: **προσθεῖναι**διαφορετικότητα: **ἐνεγκεῖν**μόνιμος: **μεῖναι**

B.6. Στο τέλος της πρώτης παραγράφου του πρωτότυπου κειμένου, ο Αριστοτέλης υποστηρίζει ότι κάθε ειδικός ή ειδήμων («πᾶς ἐπιστήμων») αποφεύγει στον τομέα δράσης του –επιστήμες, καλές ή βάνανυες τέχνες, αθλητισμός– την υπερβολή και την έλλειψη ως ακραίες, επιβλαβείς και γι' αυτό μη επιθυμητές καταστάσεις («τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἔλλειψιν φεύγει»). Αντ' αυτών επιζητεῖ και επιλέγει τη μεσότητα («τὸ δὲ μέσον ζητεῖ καὶ τοῦθ' αἰρεῖται»), και μάλιστα – με εξαίρεση τη μαθηματική επιστήμη– όχι αυτή που προσδιορίζεται με αριθμητικά δεδομένα, αλλά εκείνη που καθορίζεται με βάση τον ανθρώπινο παράγοντα και τις ιδιαιτερότητές, την ιδιουσυστασία του εκάστοτε ατόμου («οὐ τὸ τοῦ πράγματος ἀλλὰ τὸ πρὸς ἡμᾶς»).

Στην επόμενη παράγραφο, ο φιλόσοφος, αναφερόμενος αρχικά πάλι στις τέχνες, τονίζει ότι η ἀρτία δημιουργία ανταποκρίνεται στον κανόνα της μεσότητας («εἰ δὴ πᾶσα ἐπιστήμη οὕτω τὸ ἔργον εὖ ἐπιτελεῖ, πρὸς τὸ μέσον βλέπουσα καὶ εἰς τοῦτο ἄγουσα τὰ ἔργα»). Για να ενισχύσει την εγκυρότητα της θέσης του, παραθέτει το επιλογικό σχῆμα στο οποίο προβαίνει κανείς για τα ἀρτία ἔργα. Σύμφωνα με τον φιλόσοφο, ὅλοι οι ἄνθρωποι υποστηρίζουν ὅτι δεν είναι δυνατόν να προστεθεῖ ἢ να αφαιρεθεῖ κάποιο στοιχείο ἀπὸ ἓνα ἀρτίο ἔργο χωρίς να διαταραχθεῖ ἢ να υπονομευθεῖ ἡ τελειότητα της κατασκευῆς του. Η επισήμανσή τους αὐτὴ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπερβολὴ και ἡ ἔλλειψις – καταστάσεις που προκαλοῦνται ἀπὸ τὴν προσθήκη και τὴν ἀφαίρεση ἀντίστοιχα ἐνὸς τουλάχιστον στοιχείου ἀπὸ ἓνα ἀρτίο ἔργο– αλλοιώνουν τὴν τελειότητα και ὅτι, επομένως, ἡ μεσότητα τὴν υπηρετεῖ και τὴ διασφαλίζει. Επίσης, ἔχοντας ὑπόψη του τον βασικό κανόνα της ἀρχαίας ἐλληνικῆς τέχνης, ὁ Αριστοτέλης ἀναφέρει ὅτι κάθε ἀξίος τεχνίτης ἐπιδιώκει κατὰ τὴν ἀσκηση του ἔργου του τὴ μεσότητα, δηλαδή τὸ μέτρο, τὴν ἀρμονία. Στὸ τέλος της παραγράφου, ὁ Σταγειρίτης φιλόσοφος, ολοκληρώνοντας τὸν συλλογισμό του, καταλήγει στο συμπέρασμα ὅτι ἡ ἠθικὴ ἀρετὴ στοχεύει και αὐτὴ στο «μέσον», ἐπιδιώκει τὴ μεσότητα («τοῦ μέσου ἂν εἴη στοχαστικὴ») και φυσικά τὴν πραγματώνει σε μεγαλύτερο βαθμὸ ἀπὸ ὅ,τι κάθε «τέχνη» ἢ «ἐπιστήμη». Ἀντίστοιχα, συνδέει τὴν κακία, τὴ φαυλότητα, με τὴν υπερβολὴ και τὴν ἔλλειψη.

Στὸ παρατιθέμενο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν *Ἀντιγόνη* του Σοφοκλή, ὁ Κορυφαῖος του Χοροῦ, διαπιστώνοντας ὅτι ἡ προσπάθειά του να παρηγορήσει τὴν Ἀντιγόνη ἔπεσε στο κενὸ και ὅτι ὁ χαρακτήρας της παραμένει δύστροπος και ἀκαμπτος, εγκαταλείπει τὴν τακτικὴ της παραμυθίας και ἀποκαλύπτει με ευθύτητα τὴν ἀποψὴ του για τὴν πράξη της. Κατ' αὐτὸν, πρόκειται για παράτολμη και ὑβριστικὴ ἐνέργεια, που προκάλεσε τὴν ἐπαναλειτουργία της παλιάς πατρογονικῆς κατάρτας. Ἡ παράβαση, ἀπὸ τὴν πλευρὰ της ἡρωίδας, των νόμων της πολιτείας και της διαταγῆς των ἀρχόντων τὴν οδήγησε «στην κορυφὴ του θράσους», δηλαδή στην ὑπέρβαση των ορίων, του μέτρου, της ἀριστοτελικῆς μεσότητας· τὴν οδήγησε στην ὕβριν, στην ἀριστοτελική

υπερβολήν. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να έρθει σε σύγκρουση με τη θεά Δίκη, δηλαδή με τη θεότητα εκείνη που εποπτεύει την τήρηση των νόμων. Συμπερασματικά, παρατηρούμε ότι οι απόψεις του Αριστοτέλη αναφορικά με τη συσχέτιση της ηθικής αρετής με τη μεσότητα και της φαυλότητας με την υπερβολή και την έλλειψη συμπίπτουν με εκείνες του Χορού στην Αντιγόνη.

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Γ.1. Έφτασαν, ωστόσο, μόλις ξημέρωσε στη θάλασσα και συνέχιζαν την πορεία τους μπαίνοντας στην οδό που ονομαζόταν Ελωρίνη με σκοπό, όταν φτάσουν στον Κακύπαρη ποταμό, να προχωρήσουν προς τα πάνω, παράλληλα με τον ποταμό προς το εσωτερικό. Γιατί είχαν την ελπίδα ότι θα συναντήσουν εκεί τους Σικελούς τους οποίους έστειλαν και προσκάλεσαν.

Γ.2. Ο Νικίας και ο Δημοσθένης, Αθηναίοι στρατηγοί, μετά τις αιματηρές και φονικότατες επιθέσεις των Συρακουσίων αποφάσισαν την υποχώρηση («*υπέχώρου*») και την άμεση αποχώρησή τους από τη Σικελία. Η απόφασή τους αυτή ήταν επιβεβλημένη, καθώς οι στρατιώτες τους, καταρρακωμένοι από τις απανωτές αποτυχίες, ήταν έντονα απογοητευμένοι και από την έλλειψη εφοδίων και επειδή ανάμεσά τους υπήρχαν πολλοί τραυματίες από τις συγκρούσεις με τους αντιπάλους τους («*τῶν τε ἐπιτηδείων πάντων ἀπορία ἤδη, καὶ κατατετραυματισμένοι ἦσαν πολλοὶ ἐν πολλαῖς προσβολαῖς τῶν πολεμίων γεγενημέναις*»). Έκριναν, λοιπόν, σωστό η φυγή από το νησί να γίνει μέσα στη νύχτα («*καύσαντες οὖν πυρὰ πολλὰ ἐχώρου ἐν τῇ νυκτί*») ώστε να απομακρυνθούν από τους διώκτες τους και, ακολουθώντας πορεία μέσα από τη στεριά, να συναντήσουν τους φίλους τους Σικελούς που είχαν ειδοποιηθεί για συμπαράταξη και βοήθεια («*ἤλπιζον γὰρ καὶ τοὺς Σικελούς ταύτη οὖς μετεπέμψαντο ἀπαντήσεσθαι*»). Οι Συρακούσιοι όμως ήταν αποφασισμένοι να τους αποδεκατίσουν και δε σταμάτησαν να τους καταδιώκουν. Ακόμη και η αλλαγή πορείας -με υπόδειξη των οδηγών τους- προς τον Ερινεό ποταμό δεν κατάφερε να αλλάξει τη μοίρα τους.

Γ.3.α.

- μάλιστα: **μᾶλλον**
- τοῖς ὑστάτοις: **τοῖς ὑστέροις**
- βραχύ: **τὴν βραχεῖαν**

Γ.3.β.

- πυρά: **τοῖς πυροῖς**
- τῇ νυκτί: **ταῖς νυξί (ν)**

Γ.3.γ.

- i. προσεβλήθης
- ii. έπησαν / έπήεσαν
- iii. απόσχοις

Γ.3.δ.

- προύλαβε: πρόλαβε
- έσβάντες: έσβηθι

Γ.4.α. -*των πολειμων*: ετεροπτωτος ονοματικος προσδιορισμος, γενικη υποκειμενικη με εξαρτηση απο τον ορο *προσβολαις* (: προσβαλλουσιν οι πολειμοι).

-*τη εω*: δοτικη αντικειμενικη με εξαρτηση απο το επιρρημα *αμα*.

-*Ελωρινην*: κατηγορουμενο που αποδιδεται στο υποκειμενο της μετοχης *καλουμενην* (*την οδον*) (*καλουμενην*: μετοχη παθητικου κλητικου ρηματος που λειτουργει ως συνδετικο).

-*αποτειχιζουσαν*: κατηγορηματικη μετοχη απο το ρημα *ηυρον* ως κατηγορηματικος προσδιορισμος στο αντικειμενο του ρηματος *φυλακην*.

Γ.4.β.

Υποθεση: «ει μεν επιοιεν οι Αθηναιοι»

Αποδοση: «υπεχωρουν»

Ο υποθετικος λογος με *ει* και *επαναληπτικη ευκτικη* στην υποθεση και *οριστικη παρατατικου* (οριστικη ιστορικου χρονου) στην αποδοση δηλωνει πραξη αοριστως επαναλαμβανομενη στο παρελθον.

Προσδοκωμενο: «εαν μεν επιωσιν οι Αθηναιοι, υποχωρησουσιν».

Γ.4.γ. Ευθης λογος: «Και τους Σικελους ταυτη ους μετεπεμψαμεθα απαντησομεθα.».

*Για τις απαντησεις των θεματων χρησιμοποιηθηκαν τα σχολικα εγχειριδια: ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΙΧ. Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ. Α.Β.ΜΟΥΜΤΖΑΚΗ.